

Даниел Л. Дженсън

КРАЛИЦАТА ИЗМЕННИЦА

Превод от английски език

Ирина Денева-Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: The Traitor Queen

Copyright © 2020 by Danielle L. Jensen

All rights reserved.

Превод Ирина Денева-Слав

© Егмонт България, 2022

Редактор Вили Вълканова

Коректор Таня Симеонова

Дизайн на корицата Александър Григоров

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2753-8

На скъпата ми приятелка и довереница Елиз Кова

1

АРЕН

АТЪРЖАХА ГО СЪС ЗАВЪРЗАНИ ОЧИ ОТ ТРИНАЙ-сет дни. Освен това беше и с пранги на краката, а от време на време му запушваха устата с парцал, но въпреки постоянното жулене на въжето, което се триеше в китките му, и противния вкус на плата в устата му, не те, а чернотата пред завързаните му очи бе докарала Арен, бившият крал на Итикана, до рѣба на безумието.

Болката му бе стара приятелка, а неудобствата – начин на живот, но сега беше принуден да вижда единствено картините, които раждаше умът му, и това бе възможно най-жестокото изтезание за него. Защото колкото и да копнееше да е по-различно, всички картини, които раждаше умът му, бяха спомени за *нея*.

Лара.

Съпругата му.

Кралицата изменница на Итикана.

Арен обаче имаше по-належащи проблеми. Преди всичко да измисли как, *по дяволите*, да избяга от маридринийците. Но този практически въпрос бе засенчен от постоянните мисли и спомени за *нея*, от неуспешните му опити да ана-

лизира всеки миг, прекаран с нея, и да различи истината от лъжата и искреността от преструвката, макар че защо го правеше, и сам не знаеше. Какво *значение* имаше кое е било истина и кое не, след като Мостът бе загубен, народът му умираше или вече беше измрял, кралството му бе на ръба на разрухата и всичко това бе станало, защото той бе повярвал – беше се *влюбил* – във врага.

Обичам те. Гласът и образът ѝ изпълниха мислите му, разрошената коса с цвят на мед, ясните лазурно сини очи, блеснали от сълзи, които се стичаха по калта, опръскала бузите ѝ.

Истина или лъжа?

Арен не знаеше кой отговор би бил балсам за ранената му душа и кой би я отворил отново. Един разумен човек би спрял да мисли за това, но бог знаеше, че Арен не се смяташе за разумен. Затова продължаваше да се върти в омагьосания кръг на лицето, гласа, докосването ѝ, докато маридри-нийците го извличаха, ритац, борец се от победеното му кралство. Едва когато стигнаха брега и жежкото маридри-нийско слънце ги напече, желанието му се изпълни: свалиха превръзката от очите му.

Желанията бяха мечти за глупаци.

 2
ЛАРА

ЛАРА НЕ ЗНАЕШЕ, ЧЕ В ЕРАНАЛ ИМА ЗАТВОР. Само че никоя друга дума не прилягаше на тъмната килия, вградена в пещерата под островния град с лъснали от плесен стени и застоял въздух. По стоманените решетки нямаше и помен от ръжда, защото това бе Итика-на и дори нещата, които рядко се използваша, се поддържаха в добро състояние.

Лара лежеше по гръб на тесния нар. Тънкото одеяло, което ѝ бяха дали, не ѝ помагаше кой знае колко срещу мразовития влажен въздух, а стомахът ѝ се бе свил от глад, защото ѝ се полагаше същата дажба като на всички останали в града.

Не така се беше надявала да се развият нещата.

Вместо да убеди Ана, че планът ѝ да освободи Арен от лапите на баща ѝ е добър, тя реши да демонстрира бойните си умения в заседателната зала на съвета. Единственото, което постигна обаче, бе това, че я оковаха във вериги и така я прекараха през целия град, за да я хвърлят накрая в тази килия. Хората, които ѝ носеха храна и вода, отказваха да говорят с нея и не обръщаха внимание на молбите ѝ да ѝ позволят да се види с Ана.

А всеки изминал ден бе един ден повече, който Арен прекарваше като пленник в Маригрина, подложен на бог знае какви изтезания.

Ако изобщо беше още жив.

От тази мисъл ù идеше да се свие в себе си. Идеше ù да крещи от безсилие. Да поиска да избяга от това място и да се опита сама да освободи Арен.

Само че тя знаеше, че това е лудост.

Тя се *нуждаеше* от Итикана.

Само да можеше да убеди итиканците, че и те се *нуждаят* от нея.

3

АРЕН

— **А**ОБРО УТРО, ВАШЕ ВЕЛИЧЕСТВО – КАЗА един глас и превръзката падна от очите на Арен.

Той примигна бързо няколко пъти. По бузите му потекоха сълзи. Слънцето сякаш прободеше очите му и го ослепи така, както донпреди малко го беше ослепявала пропитата с пот превръзка. Постепенно нажежената до бяло светлина отстъпи и разкри добре поддържана розова градина. Маса. И мъж със сребриста коса, потъмняла от слънцето кожа и очи с цвета на Океана на ураганите.

Кралят на Маригрина.

Бащата на Лара.

Неговият враг.

Арен се хвърли към него през масата, без да се вълнува от факта, че е невъоръжен или китките му са вързани. Знаеше само, че трябва да нарани този човек, който бе унищожил всичко скъпо за него.

Пръстите му спряха на сантиметри от целта си и Арен се озова обратно на стола – веригата, опасала кръста му, го задържа на място, сякаш бе куче.

– Хайде, хайде. Да не се държим като диваци.

– Майната ти.

Горната устна на краля на Маригрина се повдигна в презрителна гримаса, сякаш Арен лаеше вместо да говори.

– Същият сте като бившето си кралство, Ваше Величество. Дивак.

Бившето.

Гримасата се превърна в усмивка.

– Да, Ваше Величество. *Бившето.* Защото, боя се, Итикана вече не съществува, а титлата ви е чест, от която няма да можете да се възползвате. – Той се облегна назад. – Как да ви наричаме? Господин Кертел? Или може би, тъй като сме нещо като роднини, е по-удачно нещо по-неофициално, *Арен.*

– Изобщо не ме интересува как ще ме наричаш, *Сайлърс.* Относно другото, Мостът не е Итикана. Аз не съм Итикана. Моят...

– ...народ е Итикана – довърши Сайлърс и в очите му блесна развеселено пламъче. – Красиви думи, момче. Може би в тях дори има известна истина. Итикана ще живее... докато живее Еранал.

Коремът на Арен се сви – името на града, излязло от устата на врага му, прозвуча едновременно непознато и неприятно.

– Каква тайна само. – Крал Сайлърс поклати глава. – Но вече не.

– Ако смяташ да ме използваш, за да убедиш Еранал да се предаде, си губиш времето.

– Аз не си губя времето. И не преговарям. – Сайлърс потърка брадата си. – Почти целият ти народ е събран на един остров без достъп до хранителни запаси и без надежда за спасение. Колко ще издържат? Колко време ще мине, преди

Кралицата изменница

Еранал да се превърне от крепост в гробница? Не, Арен, *ти* не си ми нужен, за да видя как Итикана отива в небитието.

Нямаше да се стигне дотам. Който и да беше начело в Еранал, щеше да започне да извежда тайно хората от Итикана под прикритието на бурите. На север и на юг. Разпилени по целия свят.

Но живи.

А докато бяха живи...

– Щом съм толкова безполезен, какво правя тук?

Сайлс преплете пръсти и не отговори. Сърцето на Арен започна да бие учестено и оглушително в гърдите му, все по-силно и по-силно.

– Къде е Лара?

Въпросът бе изненадващ, предвид очакванията на Арен да я види *тук*. Обратно в Маридрина. Обратно при баща ѝ. Щом я нямаше... Щом баща ѝ не знаеше къде е...

Обичам те.

Арен рязко поклати глава. По бузата му потече вадичка пот. Лара му беше забила нож в гърба, беше го лъгала от самото начало. Нито една нейна дума нямаше значение.

– Нямам представа.

– Жива ли е?

Тръпки пропъзяха по кожата на Арен, в главата му отекна гласът ѝ: *Мислех, че съм унищожила всички копия. Това е... това е грешка.* Сълзите в очите ѝ бяха проблеснали като скъпоценни камъни.

– Знам колкото и ти.

– Ти ли я пусна? Или тя сама избяга?

Моля те, не го прави. Мога да се бия. Мога да помогна. Мога...

– Да пуснеш една предателка на свобода, не е най-разум-

ното решение.

Но той бе направил точно това. Защо? Защо не я беше убил, когато можеше?

Мъжът срещу него наклони глава настрана. После бръкна в джоба на блестящата си бяла куртка и извади намачкано, изцапано парче хартия с олющена по края позлата.

– Виж какво откриха, когато те претърсиха. Много интересен документ.

Сайлъс постави листа на масата. Написаното от Арен едва се виждаше под другия текст и петната от кръв.

– От една страна, тя ме предава. От друга – Сайлъс обърна листа, – предава теб. Истинска загадка. Трябва да ти кажа, че отначало не знаехме как да разбираме това, особено като се има предвид посещението ви в прекрасния ми град. Кажете ми, на кого, според теб, е вярна Лара?

Ризата на Арен бе залепнала за гърба му, носът му се изпълни с миризма на пот.

– Предвид настоящата ситуация бих казал, че отговорът е очевиден.

– На пръв поглед, може би. – Пръстите на маридринийския крал погладиха предателския лист. – Ако ми позволиш да попитам, кой уби Мерилин?

– Аз. – Лъжата се изплъзна от устата на Арен, преди да се е запитал защо смята за нужно да лъже.

– Не – възрази Сайлъс. – Не вярвам, че си бил ти.

– Вярвай в каквото искаш. Няма значение.

Бащата на Лара сгъна писмото и се наведе, за да го пхне в ризата на Арен.

– Нека ти разкажа една история. За едно момиче, отгледано в пустинята с обичните си сестри. Момиче, което разбрало, че собственият му баща възнамерява да избие него и

начин. А аз винаги изпълнявам обещанията си.

Маридринийско мътносиньо. Такъв бе цветът на очите му. И на очите на Лара. Но докато нейните бяха изпълнени с дълбочина и живот, когато се взираше в очите на баща ѝ, сякаш срещаше погледа на змия. Тези очи бяха студени. Безстрастни. Жестоки.

– Не те е предала. Ти получи каквото искаше.

По устните на Сайлс се разля ленива усмивка и разкри зъби, видели твърде много тютюн.

– Дори и сега, след всичко случило се с Итукана поради нейна вина, ти пак си готов да лъжеш заради нея. Обичаш я.

Това беше лъжа. Заради Лара Итукана бе изгубила Моста. Много итуканци бяха загубили живота си. Арен бе изгубил трона си. Той я мразеше.

– Не изпитвам нищо към нея.

Сайлс се засмя и каза:

– Ще видим. Защото съм сигурен, че тя знае, че те държа тук. И съм още по-сигурен, че ще дойде за теб. А когато това стане, аз ще я съсека.

– А аз ще ти подам меча.

Сайлс се разтърси от бурен смях.

– Ще видим дали ще пееш същата песен, когато видиш жена си на колене да се моли да пощадим живота ти. Или когато започне да крещи, за да не загуби своя.

Без да каже и дума повече, кралят на Маридрина стана и остави Арен сам и окован към масата в градината. И макар той дни наред да бе *копнял* да си върне зрението, за да спре да вижда лицето ѝ, сега затвори очи, за да го види пак. *Бягай, Лара. Бягай и не се обръщай назад.*